

»Jezus«, ga je prevladal ogenj njegove ljubezni in imenoval ga je le dete betlehemske. Pozno šele v jutru je minula ta svečanost, in vsak se je vrnil poln veselja in tolažbe tisti božič domov.

J. E. Bogomił:

Slovo za Boštajevo mejo.

Yse je bilo pobito in žalostno na Boštajevem dvorišču. Jožek se je držal resno in je le nerad govoril, Tonček je pa jokal, in Tinček je podrhtaval, da skoro ni videl belega dne. Nesreča se je namreč zgodila pri Boštaju, nesreča, kakršna se ne zgodi vsak dan: psiček Varko je poginil.

Sosedova dva, Koparjev Nace in Peter, sta prišla pogledat, kaj pomeni ta jok. In takoj sta bila pripravljena s svetom in s tolažbo: psička bomo pokopali, in lepo ga moramo pokopati.

In res so ga lepo pokopali — za Boštajevo mejo, ondi za hlevom so ga pokopali. Tam mu je celo nekaj govoril Jožek v slovo — za Boštajevo mejo. In potem so vsi trije Boštaji jokali, ko sta Koparjeva dva zagrebla mrtvo kuže. V znak prijateljstva so mu pa položili Boštaji celó venec na tisto pest pasjega groba. In so rekli, da mu bodo še cvetic zasadili. Pa jih vseeno niso. Zakaj li ne?

Nazadnje so šli domov in so zapustili mrtvega Varčka. Saj ga je dobro varovala črna zemlja. In dolgčas mu tudi ni bilo po joku. V meji je bilo vse polno in vse živo drobnega ptičjega rodu. Ti so drugače zabavali kot tisto kisanje...

Slovo za Boštajevo mejo.

Boštajčki in Koparji so pa prišli k stari materi in so povedali, kaj in kako so storili. In da bodo —

Zgovorna žena jim je pa imela precej pripravljeno lepō povest.

»Zgodilo se je tam nekje v deveti deželi. Poginil je pes samemu kralju. Vse po državi je žalovalo za tistim psom, zakaj takega psa ni bilo nikjer več na svetu. In kralj je ukazal, naj ga pokopljejo na vso moč slovesno.

Izkopali so mu grob in vanj položili kraljevega psa — pa ne kar v črno prst. V grob so prej nastlali mehkega kurjega perja in pasje truplo potem zagrnili s toplimi zajčjimi kožami. Zato kure še sedaj kričé, če se prikaže pes na dvorišču, in zajec še sedaj pobegne, če zagleda psa v bližini.

Grob so potem zasuli in na kraljev ukaz so ga morali olepšati tudi s cveticami.

In zasadili so na pasji grob belo lilijo. Lilija pa je vztrepetala in zardela. Toliko, da ni takoj usahnila. Sram je je bilo. Lilija — na pasjem grobu! — Bog pa ni pustil, da bi ondi stala njegova ljubljénka. Izpremenil jo je v manjvreden cvet. Rdečkasti listi so se zvili, in njena barva je postala temnordeča. Njeno drobno stebelce je rdeče, in korenina je postala podobna pasjemu zobu. Zato cvetki pravijo »p a s j i z o b«.

Potem so vijolico zasadili na pasji grob. Vijolica pa je pobledela od sramu in strahu, da bo morala rasti na pasjem grobu. Zbolela je od žalosti. A ko je zopet ozdravela, ni imela več tistega lepega in prijetnega vonja. Tudi ime so ji ljudje spremenili. Pravijo ji zdaj »pasja vijolica«.

Potem so posejali grob s travo. A tudi trava je propadla in se zvila. Ljudje so jo zaničevali in ji rekli »pasja trava«.

In še več cvetic so zasadili na pasjem grobu, pa nobena ni ostala to, kar je bila prej. Vsako je bilo sram, ker bi morala rasti in cveteti tam, kjer ji Bog ni odločil prostora. Na pasjem grobu!

»Na človeških grobovih bomo rade rastle in cvečele,« so klicale rožice in trave, »na pasjih pa ne!« In Bogu se je prav zdelo tako.«

Babica je skončala, otroci so pa molčali...

Uganke.

Ponoči bdi, podnevi spi, svoja čreva je in svojo kri pije. Kaj je to ?

Petrolejska svetilka.

Beri nazaj, beri naprej, ogromne vode dobiš vselej. Kaj je to ?

Potop.

Svinja ima spredaj, pes pa zadaj. Kaj je to ?

Črka s.

Kdo v les gre, pa iz lesa gleda.

Sekira.

Kdo zna vse jezike ?

Odmev.

Rešitev ugank v 9.-10. številu »Angelčka«:

Koruza — dna — danes.

Rešitev naloge v 9.-10. številu »Angelčka«:

Število je 30.

Imena rešilcev.

Uganke in naloge v 9.—10. številu »Angelčka« so prav rešili: Ciril, Franc in Ida Sem v Ljubnem, Langerholc Franc v Mariboru, Dragica Badiura v Višnji gori, Angela Gospodarič v Ljubljani, Boris Verbič v Ljubljani.